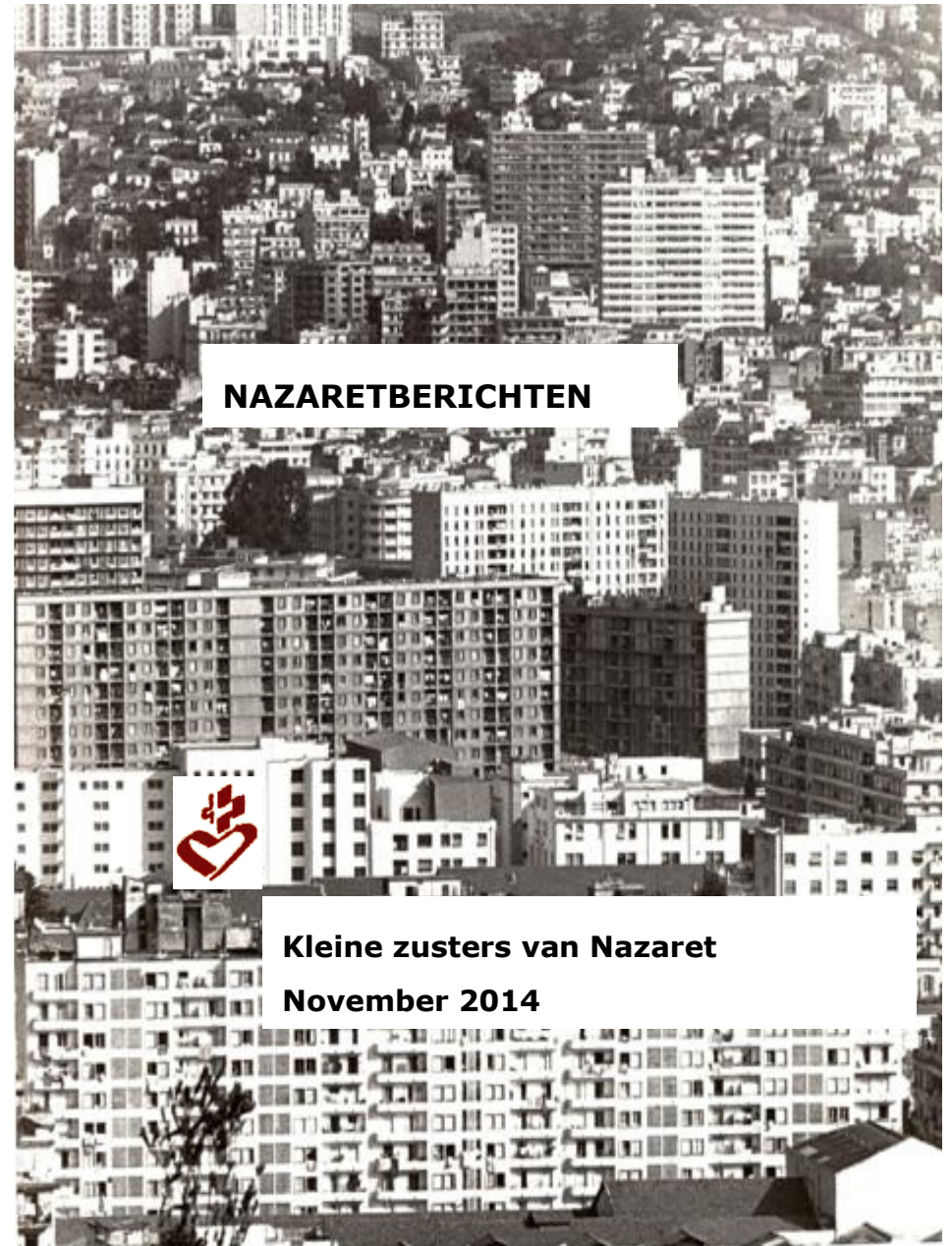

NAZARETBERICHTEN

Kleine zusters van Nazaret
November 2014

Inhoud

Inhoudsopgave	3
Voorwoordje	4
Brief aan monseigneur Cardijn	6
Bij elke uitvaart horen mensen	12
Moeilijke tijden in Libanon.....	17
Broodkruimels in Parijs	20
Uitwisselingsproject Spanje – België.....	25
Venezuela	31
Vieringen rond kleine broeder Charles	38
Varia	42

Beste lezers,

Werken aan een “cultuur van ontmoeting”! Met deze oproep richt paus Franciscus zich tot elke mens op onze wereld... onze enige en gedeelde woonplaats, waarin een goed samenleven op vele plaatsen zo problematisch en bedreigd is. Echte ontmoeting is een vinden van mekaar, is een brug slaan over de verschillen die ons vaak ver en diep uiteen drijven. Maar ontelbare mensen werken aan die onontbeerlijke brug, in onze families, buurten, stad en grote wereld. In onze Leefregel staat een bijzonder geliefde zin “Nazaret zendt je naar de woestijn van de stad, een volk, een milieu, waar vreemden vrienden worden in Jezus’ naam”.

In elk nummer vertellen enkele kleine zusters over hun meewerken aan dit “brugproject” waardoor “vreemden vrienden” worden.

We beginnen deze keer met een ongewone brief: Brief aan monseigneur Cardijn!

Ja, aan “mijnheer Cardijn”, de grote inspirerende figuur die aan jonge arbeiders over de gehele wereld een gezicht, toekomst en waardigheid gaf. Zijn visie en methode –zien, oordelen, handelen – staan mee aan de oorsprong van onze Fraterniteit. Wij zijn de schrijver van deze mooie brief heel dankbaar om ons eraan te herinneren wat de bekommernis voor medemensen en de gepassioneerde liefde van één mens vermag.

- Een kleine zuster uit Gent vertelt over de begeleiding van eenzame overledenen op hun laatste weg.

- In het Midden-Oosten beleven christenen moeilijke tijden.
- Tussen Santa Coloma (Spanje) en Gent sloegen jonge mensen een brug van vriendschap.
- Uit Parijs komt het verhaal over “Broodkruimels” die mensen helpen leven.
- En Venezuela maakt een historisch proces door.

Wij zijn op weg naar kerstmis. Mocht het feest van de Menswording nieuwe diepte geven aan onze ontmoetingen.

Een hartelijke groet.

De redactie.

BRIEF AAN MONSEIGNEUR CARDIJN

Dag mijnheer Cardijn,
want zo noemde iedereen je toch?
De monseigneur laat ik dan maar achterwege. Je was trouwens niet opgezet met eretitels.
Maar ik moet je iets bekennen. We zijn begonnen met een proces om je zalig te laten verklaren.
Ik weet het, dat zou zeker jouw wens niet zijn. Maar het kardinaatschap, en die negen eredoctoraten, aan negen universiteiten, tot in Canada en Brazilië, die heb je toch ook aanvaard ?
Bovendien komt de vraag van de KAJ van Indonesië en Indië. Maar zo'n proces moet nu eenmaal opgestart worden in het bisdom waar je gestorven bent. En zodus...
We hebben intussen al ruim 40 mensen gehoord, die je gesproken en meegemaakt hebben. Al die getuigenissen staan netjes opgetekend. Ik kan hier niet alles vertellen wat men over u allemaal zegt, maar uit die indrukwekkende schat wil ik een paar dingen aanhalen die mij sterk getroffen hebben.

Mijnheer Cardijn, jij had een groot vertrouwen in de capaciteiten van elke mens.
Iedereen is immers geroepen om mee te werken aan het plan van God met de wereld. Wij moeten het doen: zorgen voor rechtvaardigheid, voor vrede, voor menswaardigheid, voor respect, vooral voor de arme, de miskende, de uitgestotene.
“Met, door en voor mekaar”, zei je, “samen, niet als enkeling, maar in één beweging”, die beweegt, maar die vooral “in beweging zet”, die mensen aanzet tot engagement.

“Wij maken geen revolutie”, zei je, “jullie, jonge arbeiders en arbeidsters, jullie zijn de revolutie”.

En je vroeg ons: “Als wij het niet doen, wie zal het dan doen ?”
God heeft immers geen andere handen dan de onze...

En het is wellicht geen toeval, maar nu lees ik in de recente brief van paus Franciscus: “Een authentiek geloof impliceert altijd een diep verlangen om de wereld te veranderen”.
Immers: “nieuwe afgoden worden aanbeden, zoals eertijds het gouden kalf, en de mens wordt gereduceerd tot een economisch goed en tot een consument”.

Maar daarentegen is: “elke christengemeenschap geroepen om een instrument te zijn van bevrijding en promotie van de armen, door structurele oorzaken van armoede te bestrijden, en doorheen kleine daden van dagelijkse solidariteit in direct contact met armen”.

De Geest waait waar Hij wil, maar ik verdenk u ervan, mijnheer Cardijn, dat uw geest een forse frisse wind laat waaien in Rome.

Maar die “bevrijding” van de niet gerespecteerde randgroep mensen mocht volgens jou niet enkel materieel zijn.

Jij zei: “De arbeiders zijn gebonden aan kettingen, dat is waar. Maar binnenkort – en het zal niet lang meer duren – zullen ze gebonden liggen aan gouden kettingen, en dat is zeer gevaarlijk”.

Jij benadrukte de goddelijke waarde van elke mens, als kind van God, en dus als medeschepper van de (nieuwe) wereld.

“Sois fière, ouvrière, toi, la sœur du Christ, la fille de Dieu”.

En in diezelfde brief van de paus – die ook niet toevallig heet “De vreugde van het Evangelie” – lees ik nu: “christenen moeten leren om Jezus te vinden in het gelaat van de anderen, in wat zij zeggen, ook in hun klachten”, en “dat we God moeten vinden in elke mens”.

En jij, mijnheer Cardijn, jij vroeg aan je jonge medewerkers: “Heb jij de Heer al gezien vandaag ? Je ziet Hem altijd en overal hoor, maar je moet Hem willen zien”.

Je was ook fier op je “extension workers”, je “lekenmissionarissen”, die je uitzond naar Congo, Brazilië, Colombia...

Zij kregen als boodschap mee: “Je moet niet terugkomen met cijfers van zoveel leden of zoveel afdelingen, maar met een antwoord op de vraag: “Hoe kan een beweging voor de opwaardering van jonge arbeiders en arbeidsters daar vorm krijgen ?”

En alweer paus Franciscus: “culturele diversiteit is een positieve zaak. We mogen het christendom niet opvatten als mono-cultureel. De Kerk moet dialogeren, en in dialoog met wetenschappers, orthodoxen, joden, islamieten en andersdenkenden, zoeken naar programma’s die het best beantwoorden aan de waardigheid van elke persoon en van het algemeen welzijn”.

Ik begin te begrijpen, mijnheer Cardijn, dat sommigen jou een profeet, een zoeker, of een kerkvader noemen.

De christelijke arbeidersbeweging viert vandaag haar feest, naar aanleiding van de eerste pauselijke brief over de Sociale Leer van de Kerk: “Rerum Novarum”. En is het toeval dat paus Leo XIII, de paus van die encycliek Rerum Novarum, ook in Brussel verbleef, aan de Zavel ? En dat jij hier in Laken begon met je beweging ?

Die beweging neemt over een maand een nieuwe adem, met een nieuwe naam, een nieuwe structuur... maar met dezelfde fundamentele doelstellingen.

Ik verwoordde ze ooit in poëzie-vorm als volgt:

“En droom,
want dromen
zijn de werkelijkheid van morgen

droom dus
van rechten voor eenieder

van breed verspreide welvaart
van goed en zinvol werk
gezond van lijf en leefmilieu

droom ook
van warme zorg en altijd mogen leren
van knus gezellig thuis met zoveel lieve vrienden
van schoon in klank, in vorm en alle kleuren
voor nu en morgen, voor hier en ginder-ver-nabij

droom ook
van mee te kunnen groeien als alles anders wordt
van veiligheid en vrede
van leiders die dichtbij staan, en breed gedragen regels
en droom van dromen, van hopen en geloven

maar als je droomt,
droom niet alleen
en droom niet in je bed

droom met je handen en je voeten,
met open oog, met hoofd en hart
en droom met velen samen
want Nieuw-Jeruzalem bereik je nooit alleen
en weet: "de zwakste is je beste gids»

Mijnheer Cardijn, je ziet het, we doen voort.
Werken aan die nieuwe wereld.
Met jouw zegen.

Tot wederhoren, mijnheer Cardijn.
We bellen wel. Of bidden.
Adieu.... à Dieu.

(Marc Berghman, secretaris ACW Brussel)

BIJ ELKE UITVAART HOREN MENSEN...

Tot verbazing van mezelf ga ik nu toch iets schrijven over een situatie die mij zeer ter harte gaat, nl het laatste afscheid van eenzame gestorvenen op de begraafplaats. Ik was dit niet van plan. Maar “doen” zeiden ze in mijn omgeving. Want velen onder ons hebben geen weet van de manier waarop daklozen, vluchtelingen, mensen met een onvermogen, begraven worden.

Tot voor enkele jaren noemde men dat een “armenbegrafenis”, er was vaak niemand bij aanwezig.

Ik herinner mij de begrafenis van Gust uit de Blokken... De begrafenis was om 8 uur, dus vóór het kerkhof “open” ging. De put lag klaar en de kist met Gust werd erin neergelaten. We waren met drie mensen aanwezig. Er was niemand die nog iets zei over Gust, niemand die een gemis uitdrukte. Een schijnbaar naamloze mens, anoniem begraven!

Patricia lag in het mortuarium, sinds tien dagen. Niemand van de familie nam het in handen. Ik belde naar de dienst “Stadsbegrafenis” om te vragen wanneer deze persoon zou begraven worden. Men antwoordde mij: “Wij weten het niet, wanneer we tijd hebben en wanneer het past voor het crematorium... wij weten niet wanneer”. Ik heb niets meer van hen gehoord. Patricia is moederziel alleen “uitgestrooid”...

Bij dit alles kon ik geen rust, geen vrede vinden...

Vanuit de Beweging “Mensen met een Laag Inkomen en Kinderen” kwamen regelmatig getuigenissen als “mijn moeder is begraven als een hond”... om stil van te worden. Vanuit dergelijke getuigenissen ontstond vorig jaar in mei een

denkgroep: “Contactpunt waardige uitvaart”. Op onze parochie is de Westerbegraafplaats gelegen (het “Geuzenkerkhof” van vroeger). De pastoor van de parochie deed een oproep naar vrijwilligers om dat eenzaam begraven van mensen, te doorbreken, om aanwezig te zijn bij het laatste afscheid op het kerkhof. Ik ging erop in, samen met Jacqueline uit de buurt.

Op 7 mei 2013 kwam hierin verandering, dankzij het initiatief van de denkgroep. In samenwerking met de dienst “Armoedebestrijding” van de stad Gent, kunnen wij eenzame overledenen nu vergezellen tot op de begrafenis.

Het gaat vooral om mensen die leven in een isolement, eenzamen, vluchtelingen, landlopers en mensen zonder nabestaanden, zonder familie.

We worden op een heel discrete manier verwittigd. Els die ermee gestart is – verwittigt op haar beurt de andere

vrijwilligers. We weten dan enkel de voornaam en de geboortedatum. Meer niet. Het kan zelfs zijn dat het gaat over een begrafenis die al 's anderendaags plaats heeft.

Er zijn twee vormen van begrafenissen: het cremeren of het begraven worden op de Westerbegraafplaats. Armen of eenzame mensen die niemand meer hebben of wiens familie de begrafenis niet kan of wil betalen, krijgen een "stadsbegrafenis", deze wordt dan betaald door de stad. Vaak werden deze mensen weggeduwd uit de maatschappij... en op het eind is het niet anders!

Dikwijls maak ik rond het graf hetzelfde mee: twee kennissen, een buurvrouw die opgemerkt had dat er geen beweging meer was in een bepaald huis en ikzelf... maar, wij zijn er, en wij nemen afscheid met het hart.

Die enkele momenten bij het graf brengen mij dicht bij het Mysterie, de Liefde, gelegd in elk van ons en zo weinig gekend, herkend, beleefd door de eenzame gestorvene, een mens waarom niemand gaf tijdens zijn leven en die amper of niet gemist wordt bij zijn dood. Iedere mens bewandelde zijn eigen levenspad. Sommige paden waren niet altijd recht: soms vol bochten... bepaald door een leven dat “geleefd werd”. Ik voel telkens diezelfde droefheid en onmacht.

Wij, de vrijwilligers, bieden echter een meerwaarde aan, een eenvoudig ritueel, zodat het isolement doorbroken wordt. We zijn er aanwezig met een “neutrale” tekst, zonder enige religieuze verwijzing. Soms met een stukje muziek, met gitaarbegeleiding of met een trompettist. En... één minuut stilte! Vooraleer de kist in de put wordt gelaten, wordt nog gevraagd of iemand iets wil zeggen... het geheel duurt maximum 12 minuten... weer of geen weer.

Aangezien we enkel een naam kregen, weten we dus niet of die mens gelovig was of niet. Indien we weten dat de

overledene een christen was, leggen we een klein kruisje op de kist.

Op 1 juni 2014 herdachten we de overledenen van dit eerste jaar. Met velen stonden we verzameld rond de “herinneringsboom”, een groene ruimte op de Westerbegraafplaats. Elke aanwezige kreeg een herinneringskaart waarop alle namen stonden van de overledenen van het afgelopen jaar (een 50tal mensen). Op het gras was een spiraal van witte, platte keien gemaakt, waarop eveneens de naam staat van elke overledene die langs “Waardige Uitvaart” een begrafenis kreeg. Deze steen kon men meenemen naar huis ofwel op het graf leggen...

We doen dit niet alleen voor de overledenen. Het is ook belangrijk voor de familie. Aan ons, de vrijwilligers, geeft het “een vredig gevoel”: ook de doden maken ons tot gemeenschap... en innerlijk weet ik mij dankbaar: weer een mens die niet alléén in het graf ging. Hierin is voor mij de Verrezen Heer aanwezig.

Kleine zuster, uit de sterke ervaring van Gods gratuite liefde voor jou, voor elke mens wie hij ook is, groeit het verlangen die liefde door te trekken...(Leefregel)

Vera Vandeslijcke

MOEILIJKE TIJDEN VOOR CHRISTENEN EN MOSLIMS IN HET MIDDEN-OOSTEN

Wie de situatie van christenen in het Midden-Oosten via internet probeert te volgen wordt dagelijks overrompeld door verschrikkelijke berichten.

Het lijkt er op dat zowel in Irak als in Syrië een oorlog begonnen is tegen de christenen daar. In Libanon leven christenen normaal, maar de politiek van de hele regio laat er zijn sporen na. Voor de concrete “man van de straat” vertaalt dit zich vooral in onrust en angst. In het kamp waar we wonen zien we dat meer en meer huizen extra beveiligd worden. Nieuwsberichten worden de dag door gevolgd. Oproep tot gebed en bedevaarten wordt door velen ingevolgd.

Politiek gezien zijn de Libanese christenen verdeeld en waarnemers denken dat dit wel eens het einde kan betekenen van de belangrijke plaats die zij nog hebben in dit land.

Gezien de onzekere situatie van het land die al jaren aansleept, proberen nog steeds heel wat christenen het land te verlaten met de hoop op een betere toekomst voor hen en voor hun kinderen.

Kortom , we leven in een periode waarin de aanwezigheid en de invloed van de christenen in het Midden-Oosten zwaar bedreigd lijkt.

Toch moeten hierbij echt enkele kanttekeningen geplaatst worden. Op de eerste plaats, wat betreft Syrië en Irak: in de voortdurende terreur en gevechten die er plaats hebben gaat het hoofdzakelijk om een strijd tussen soennieten en sjiieten. Het is bovenal een gevecht om de macht in deze twee landen, en vanuit Iran, Saoedi-Arabië en de Golfstaten wordt zowel politiek als militair steun verleend aan de verschillende opposities. Het gaat daarbij niet zozeer om godsdienst als wel om politieke, economische en militaire macht.

En dit is evenzeer het geval voor Libanon. Oplopende spanningen tussen soennieten en sjiieten maakten in Libanon reeds verschillende slachtoffers. De sjiitische wereld is fel anti-Amerikaans, terwijl de soennieten van Saoedi-Arabië en Egypte eerder bondgenoten zijn van de Verenigde Staten. De Westerse wereld – vooral de VS – beschermt Israël en zou graag een neutraal Libanon zien, waar de Hezbollah (sjiieten) ontwapend zou worden. Iran, het Syrisch bewind van Assaad (dat o.a. gesteund wordt door de Libanese Hezbollahbeweging) en de Hezbollah in Libanon willen Israël klein krijgen of minstens een serieuze druk uitoefenen op het regime.

Al deze spanningen zijn in Libanon dagelijks voelbaar. Eén van de gevolgen is dat Libanon een regering heeft waarin de

verschillende standpunten vertegenwoordigd zijn. En omdat deze standpunten onverzoenbaar zijn is de regering totaal verlamd. Belangrijke beslissingen kunnen niet genomen worden, met als gevolg veel sociale onrust en een slecht functionerende infrastructuur (elektriciteit, water, wegen...) Een ander gevolg is dat het momenteel onmogelijk is om een nieuwe president te verkiezen. In ieder geval zal het iemand moeten zijn die noch Saoedi-Arabië noch Iran vijandig gezind is.

Kortom, in het Midden-Oosten leven gelovigen van alle gezindheden in een buitengewoon moeilijk tijd. In de toestand van voortdurende gevechten, met vele slachtoffers en een stroom vluchtelingen, is het belangrijk te denken aan alle mensen die lijden, zowel moslims als christenen. Ze hebben allemaal recht op hulp en begrip.

De kleine zusters van Libanon

Parijs

“La mie de pain” - Broodkruimels

Al vele jaren werk ik als vrijwilligster in een grote Associatie, met als naam: “La mie de pain”. Het is een grote woonst voor daklozen. Dit werk bestaat al 127 jaar. Tot voor twee jaar was het een noodopvang voor allen die uitgesloten werden, die niets meer hadden. Elkeen was er welkom, het was anoniem en gratis. Er werd voedsel bedeed en er was slaapgelegenheid voor 360 personen: 8 personen per box in drie grote slaapruimtes.

Sedert januari 2014 verblijven we in een nieuwbouw. Het was voor mij heel aangenaam de verhuis mee te maken. Het leek op een feest, met een goede voorbereiding. Want 360 mensen, elk met hun zakken, moesten op een bepaald moment de straat oversteken en 50 meter verder terug de straat over. Ze gingen in groepen van ongeveer 20 personen.

Een groot iets! Vooral voor “onze gasten” en al hadden ze de kamers reeds gezien, ze konden het amper geloven. Zo mooi! En dat voor hen! En... ze mochten er blijven!

Ons eerste werk was, samen met hen, nazien of alles er was. Pas nadien werd het contract getekend. De volgende stap was een bed opmaken, voor velen was dit de eerste keer. Het geheel is nu is veel menswaardiger. Er zijn 360 opvangplaatsen, en het huis is 24/24 uur open, elke dag van het jaar. Er zijn 1 en 2 persoonskamers en ook kleinere

wooneenheden, van 4 tot 8 personen, met telkens douche en toilet. Nu moeten ze ook zelf hun kamer onderhouden en de lakens worden door hen om de 14 dagen veranderd.

“La mie de pain” heeft zich steeds aangepast aan de tijd. Niettegenstaande alle evolutie blijft het voor mensen die in een kritieke situatie leven. Wat het werk beoogt is voortdurend de waarde en het respect van ieder mens beklemtonen en herstellen, om de integratie in de maatschappij mogelijk te maken

Om een goed resultaat te behalen, werkt “La mie de pain” nu met meer betaalde krachten, onder andere sociale en maatschappelijke werkers die de mensen begeleiden, ondersteunen en helpen in het kennen van hun rechten en plichten tegenover huisvesting, werkgelegenheid en gezondheidszorg.

Men spreekt van vier grote “missies”, of vier diensten:

1. Het blijft een bijstand aan “personen in gevaar”, met noodopvang en voedsel. Onvoorwaardelijk, anoniem en gratis.
2. Zorg voor ondersteuning bij het samenleven, met vrijwilligers die hen iets leren van de cultuur, met hen bezienswaardigheden bezoeken, hen leren communiceren en delen, in een relatie gebaseerd op wederzijds luisteren en respect.
3. Een weg naar inzet en huisvesting. De smaak vinden in en de mogelijkheid tot werk.
4. Naar samenleving toe: integratie bevorderen. Deze mensen niet langer bekijken als “uitgesloten”. Niemand is immuun voor een tegenslag in het leven.

“La mie de pain” is nu geen plaats meer om jaren te blijven, maar een doorgangshuis, om van uitsluiting opnieuw te gaan leven in de maatschappij en er een “thuis” te vinden, een plek waar men aanvaard wordt als mens, met een eigen “zijn”. Het is natuurlijk een heel lange weg vooraleer iemand echt autonoom kan bestaan.

Daarnaast werkt men nu ook met mensen die uitgesloten worden op de arbeidsmarkt. Dit zijn vooral mensen met bijzondere problemen, o.a. daklozen, ex-gevangenen, vreemdelingen, mensen met psychiatrische stoornissen. Zo hebben we een ploeg om te kuisen en een ploeg in de keuken. Het wordt gezien als stage lopen en ze behalen een diploma. Daarna wordt er samen met hen gezocht om werk te vinden in de maatschappij.

Het gaat erom de mens te helpen en te ondersteunen in de sociale en professionele dynamiek. Dit alles geldt ook voor de vrijwilligers. We delen dezelfde visie.

Het blijft mij boeien en oproepen. Ik ga er elke donderdagavond heen om te helpen bij het avondmaal, dat nu zelfservice is, en om bij hen te zijn.

Lieve Ghyoot.

UITWISSELINGSPROJECT SPANJE-BELGIE

Als we denken aan het begrip: "Europese Gemeenschap", dan roept dat bij eenieder andere associaties op, gaande van onwetendheid over onverschilligheid naar meer interesse en kennis rond dit orgaan. Jongeren van Santa Coloma en Gent mochten aan den lijve de positieve zijde ervaren van deze Europese Samenwerking. De Europese Gemeenschap subsidieerde namelijk een internationaal uitwisselingsproject tussen twee jeugdwerkingen voor kansarme jeugd in België en Spanje. Dit project liep over twee jaar. De beide partners waren: VZW 't Leebeekje (organisatie van de Broeders van Liefde) en Centro abierto Rialles van Santa Coloma (samenwerkingsverband van Maristen, Caritas en Decanaat Sta Coloma).

Vorig jaar kwamen de Gentse jongeren op uitwisselingskamp naar Santa Coloma, dit jaar was het de beurt aan de jongeren van Rialles om België te bezoeken. En of ze zin hadden!!!!

Wij, kleine zusters van Santa Coloma, maar met onze roots in Vlaanderen, speelden in beide jaren een thuiswedstrijd. Zowel de fraterniteit van Spanje als die van België werd ingeschakeld. En bij beide gelegenheden, had ik steeds een "thuisfront" dat achter mij stond en mij steunde.

De uitwisseling vond plaats van 3 tot 10 juli. Maar werd lang voorbereid. Er werd druk heen en weer gemaïld tussen beide partners, 't Leebeekje en Rialles, waarbij ik als tolk fungeerde. Samen met Pepa, directrice van Rialles, en Ivan, opvoeder, gingen we een weekend op voorbezoek naar Gent om de

laatste afspraken te maken. We werden hartelijk onthaald in de fraterniteit van de Reinaertstraat.

Ik leerde de Spaanse jongeren wat Nederlandse woorden en uitdrukkingen, wat met de nodige hilariteit gepaard ging, en schetste hen met een PowerPoint een korte geschiedenis van ons land.

De vooravond van het vertrek aten we samen in de lokalen van Rialles, waar we ook de nacht doorbrachten, daar we 's anderendaags om 4 uur in de ochtend al paraat moesten staan om de bus naar de luchthaven te nemen. Voor onze Spaanse gasten was dit de reis van hun leven. Het was de eerste keer dat ze de gelegenheid kregen hun wijk te verlaten en op reis te gaan!

Misschien ook de enige keer, want de meesten kunnen nooit mee op school-of studiereis wegens financiële problemen

thuis. De vlucht was een hele belevenis op zich en de zenuwen waren gespannen!

In Gent toegekomen, wachtte ons een heerlijk ontbijt-middagmaal. De Spaanse gasten moesten wennen aan het Belgische uur schema wat maaltijden betreft. Andere culturen, andere gewoonten... Martine, kleine zuster uit Brussel, had alles voortreffelijk klaargemaakt en gaf een week van haar vakantie om ons mee te helpen in de keuken. Er moest immers elke dag voor 50 personen gekookt worden, 25 van Santa Coloma en 25 Gentse jongeren en opvoeders. Een hele klus!

Temeer daar we ook rekening moesten houden met de ramadan en onze moslimgasten.

We waren te gast op het terrein van de Broeders van Liefde in Zwijnaarde en logeerden in de lokalen van de jeugdwerking 't Leebeekje. Een prachtinstallatie met veel speel- en ontspanningsmogelijkheden en een mooie natuur. De Spanjaarden waren onder de indruk van hoe groen België wel is.

Het werd een intense week. Dankzij de gulle subsidie die we ontvingen, konden we heel wat spetterende en aantrekkelijke activiteiten doen, zoals een overlevingstocht in de Ardennen, het waterpark Oceade in Brussel onveilig maken, in de gietende regen genieten van de attracties van Walibi, maar ook culturele bezoeken afleggen zoals het Europees Parlement waar we een rondleiding kregen in beide talen, het Memorialmuseum 14-18 te Passchendaale, waar we echte loopgraven bezochten en het dagelijks oorlogsleven plots dichtbij kwam, verscheidene soldatenkerkhoven waar christenen en moslims broederlijk naast elkaar begraven liggen. Hier waren de jongeren onder de indruk. Ook Brugge en Manneken Pis in Brussel mochten niet ontbreken.

Natuurlijk werd er ook gesport en gespeeld. Patrick, broeder van Liefde, was een crack in het organiseren van spelen. Zo deden we een stadsspel, een "sneukeltocht" in Gent, waar we allerlei originele opdrachten moesten uitvoeren en bij afloop dan een typisch Gentse lekkernij te eten kregen, zoals "gestreken mastellen" en "neuzekes".

Vorig jaar bezochten de Belgische jongeren Camp Nou van Barça. Dit jaar werden de Spaanse jongeren getrakteerd op

een rondleiding in het spiksplinternieuwe KAA Gent stadion. Daar hoorden we de boeiende geschiedenis van de Buffalo's.

Dit en zoveel meer maakte van de uitwisseling een ongelooflijke ervaring, zowel voor de Spaanse als voor de Belgische jeugd. Daar de jongeren elkaar nog kenden van vorig jaar, was het ijs vlug gebroken. De gezamenlijke activiteiten en gedeelde maaltijden maakten dat er een steeds groter groepsgevoel heerste, waar de taalbarrière geen hinder meer vormde.

Het doel van de Europese Gemeenschap en Jint (organisatie die de praktische en financiële kant behartigt en goedkeurt in naam van Europa) was zeker bereikt: de internationale uitwisseling en samenwerking voor jongeren en jeugdorganisaties ondersteunen. En zeker omdat het nu ten goede kwam aan kansarme jeugd met weinig middelen. Veel dank gaat uit naar broeder Patrick die de bal van dit alles aan het rollen bracht.

Ook voor de Fraterniteit was het een rijke ervaring, ook hier werd over de Europese grenzen heen samengewerkt, gesteund en meegeleefd.

Meer informatie over dit project en project aanvraag:
www.jint.be

<http://riallesabelgica.blogspot.be>

Else

Martine zorgt voor het eten !

Venezuela

NOOD AAN EEN CULTUUR VAN ONTMOETING

(Paus Franciscus)

Lege winkelrekken en lange rijen op straat voor supermarkten en winkels... mensen op zoek naar bloem, melk, margarine, suiker, toiletpapier, een kip... De gesprekken op straat gaan meestal over wát wáár te vinden is. Iemand zei deze week “Vooraleer goeiedag te zeggen kijken we nu spontaan eerst naar de producten in het plastic zakje dat iemand meedraagt en vragen wáár het te vinden is”. En dan... zich haasten om op tijd in de winkel te zijn vooraleer het gezochte uitverkocht is. De prijzen stijgen elke dag en de kwaliteit van alles vermindert. Deze schaarste is niet nieuw, ze duurt al jaren en op de duur wennen we eraan. Het ongewone wordt gewoon. Ook de kranten moesten “afslanken”... papier tekort. Diezelfde “afslanking” gebeurde in de tv- en radiokanalen, vele werden gesloten... de regering heeft het uiterst moeilijk met andere meningen.

Met de overleden president Chavez begon een historisch proces: het “socialisme voor de twintigste eeuw”, geïnspireerd door de Cubaanse revolutie. Het bracht een nieuwe visie op samenleven, een andere manier van regeren en omgaan met macht én ook een diepe verdeeldheid tussen de bevolking, in alle lagen. Democratie kan het niet genoemd worden, met de opinie van de helft van de bevolking en met andere politieke visies wordt geen rekening gehouden. Is dit “goede politiek”? Uit een artikel van padre Ugalde, jezuïet, historicus, ex-rector van de katholieke universiteit van Caracas.

“Politiek is deelname in de polis, in de maatschappij, het publieke leven, daar waar het gaat over het welzijn van elk. Als

christenen hebben we geleerd dat goede politiek een van de hoogste vormen is van naastenliefde, want hoe universeler het goede is, hoe goddelijker. Slechte politiek straft ons met onveiligheid, inflatie en werkloosheid voor de meeste Venezolanen. We komen aan het einde van een politiek experiment dat bij het begin veel hoop verwekte en dat vandaag veel mensen willen veranderen, maar ze willen niet van de ene mislukte illusie in een andere vallen. Enkel een eerlijke politiek, stevig onderbouwd, beslist en pluralistisch open, kan op democratische manier de verandering waarmaken waarnaar 80% van de Venezolanen verlangen. Zoals in elke crisis is er de latente verleiding naar een machtstavontuur, vergetend dat wie met geweld de macht grijpt, ook zoekt om blijvend aan de macht te blijven, met wapens en met leugens. Voor hen zijn politiek en politieke partijen dodelijke vijanden. Voor een goede politiek zijn politici en politieke partijen nodig. Al 20 jaar wordt in Venezuela een antipolitiek gezaaid, maar zo wordt geen democratie geoogst. De eerste zaaiers van een antipolitiek waren de slechte politici van de traditionele partijen, met groeiende sociale ongevoeligheid en achteruitgang, vanaf 1975.” (L.Ugalde sj)

Bij de presidentsverkiezingen van vorig jaar kwam de man aan de macht die de overleden president Chavez als zijn opvolger had aangeduid. De uitslag werd zeer betwist: Nicolas Maduro, de winnaar en de verliezer Henrique Capriles, van de oppositie, behaalden haast gelijke cijfers, op enkele duizenden na. Van “ontmoeting” en “opbouwende dialoog” is geen sprake. Over deze situatie worden zeer uiteenlopende meningen verspreid, naargelang de positie van elk tegenover

“het proces” in de maatschappij. “Socialisme” wordt tegenover “imperialisme” gesteld, het “volk” tegenover “burgerij”, “de macht van allen” tegenover “de macht van weinigen”... Hieruit volgen grimmige confrontaties tussen de leden van de officiële regering en de oppositie. En ieder heeft een deel van de bevolking achter zich. Op protest wordt hard en vaak brutaal gereageerd. En dat er politieke gevangenen zijn is een niet te loochenen feit, ook al heeft Venezuela nu een zetel in de UNO Veiligheidsraad! De polarisatie wordt alleen maar duidelijker. Het brengt veel jonge afgestudeerden ertoe toekomst te zoeken in buurlanden of andere continenten, terwijl hier Cubaanse dokters, para medisch personeel en militairen in grote getale aanwezig zijn. Wat brengt dit mee in het dagelijks leven en zorgen van een gewone familie?

Agnes Verniest vertelt iets van wat zij ervaart in de bescheiden parochiale sociale dienst waarin zij werkt.

In de sociale dienst is er meer werk dan ooit. Tijdens de vakantieperiode kwamen velen kleren halen om mee te nemen naar hun families in het binnenland. Er is ook de omgekeerde beweging: verschillende familieleden uit het binnenland en grensgebied komen hier inwonen bij gevestigde families, want de stad blijft toch meer uitzicht bieden. Ook die mensen doen beroep op de hulp van onze sociale dienst voor uniformen, schoolgerief en leerboeken.

Toen wij, kleine zusters, in 1975 hier in deze reuze-wijk kwamen wonen, waren de bewoners van de pas gebouwde huisjes jonge gezinnen met kinderen. Ondertussen wonen in diezelfde huisjes nu ook de kinderen met kleinkinderen en zelfs

achterkleinkinderen. Stel u voor wat dat meebrengt aan klein behuisd zijn en welke nood er is aan voeding, kleding, verzorgingsproducten enz...Op sommige momenten wordt in de supermarkten de aankoop van een bepaald product beperkt tot een "rantsoen" per persoon en per gezin. Voorraad indoen is dus zeer moeilijk en kiezen is onmogelijk: je koopt en eet wat er die dag te krijgen is.

Ondertussen doet men meer en meer beroep op de sociale dienst om te helpen bij het aankopen van medicamenten of om medische onderzoeken te laten doen. Veel medicamenten zijn niet te vinden... Iedereen weet wat het is voortdurend met pijn te moeten leven. Zo gaan velen nu op zoek naar natuurlijke middelen en elk zegt het door, vb naast ons huis staat een boom die voordien geen enkele aandacht kreeg, nu blijken zijn bladeren en bloemen een geneeskrachtig effect te hebben en regelmatig komen mensen vragen naar een tak van die boom . Die planten komt men zelfs zoeken in het kleine voortuintje van de sociale dienst. Er is ook een grote vraag naar rolstoelen want momenteel is daarvan geen voorraad meer in de magazijnen en meer en meer zieken worden in rolstoelen naar de dokter gebracht.

Het is al veel jaren dat er regelmatig geen elektriciteit of water is. Ook dat wordt men gewoon, maar is lang niet normaal in een land met zoveel mogelijkheden en natuurlijke rijkdom. Het maakt het leven en samenleven extra moeilijk. We ondervinden dat heel wat vrouwen in de sociale dienst, naast kleren en medicamenten en voedsel, ook een beetje verpozing komen zoeken, wat begrip, aandacht en een luisterend oor....

En Suzy Coolsaet vertelt:

De situatie in Venezuela heeft een grote weerslag op het volk, en in de gezondheidssector worden we er dagelijks mee geconfronteerd. Ik werk in het daghospitaal voornamelijk met hiv-dragers, onder hen ook zij die in de aids-fase zitten. Dagelijks kom ik in contact met mensen die juist hun definitief resultaat 'positief voor hiv' ontvingen. Dan wordt hen een hele reeks onderzoeken voorgeschreven, vooral bloedproeven. Vroeger werden bijna al deze proeven in het laboratorium van immunologie van het stadshospitaal gedaan. Maar nu zijn er in de publieke sector geen reagens (scheikundige stof die dient om scheikundig proces op gang te brengen) meer, dus zijn de mensen verplicht om voor deze proeven naar privélaboratoria te gaan. Voor velen betekent dat echt een zoeken hoe het nodige geld te verzamelen. Het gaat steeds over veel meer dan een minimum maandinkomen. Een andere moeilijkheid is dat dit laatste jaar heel dikwijls hiv-remmers ontbreken. Dat heeft een grote invloed op de patiënten, voor hen is dit angstaanjagend. Dagelijks wordt er getelefoneerd of gesmsd om te vragen of de medicamenten al zijn toegekomen, of er al reagens zijn voor de bloedonderzoeken. De voortdurende onderbrekingen van de hiv-remmers heeft als gevolg dat men er resistent voor wordt en dat het virus zich weer gaat vermenigvuldigen. Dit tekort aan medicamenten geldt niet alleen voor hiv-dragers, maar ook voor chronische ziekten, zoals hartlijders, suikerzieken, epilepsie- kanker- en psychiatrische patiënten, ook voor nierpatiënten en zij die nierdialyse nodig hebben. Voor deze chronische patiënten kunnen de gevolgen onmiddellijk en dodelijk zijn.

In families met een bedlegerige zieke vraagt deze situatie veel creativiteit en aanpassing wat hygiëne betreft, vb luiers voor volwassenen zijn haast niet meer te vinden. Kostprijs van één pamber voor volwassenen: 1/8 van een minimum salaris. Er worden nu van een bedbeschermer luiers gemaakt. Het is een situatie waarin mensen nu meer dan anders nood hebben aan morele steun en nabijheid.

Er dook in het land ook een nieuwe ziekte op, de chikungunya, omwille van een tekort aan preventie. De ziekte wordt overgedragen door muskieten en kan dus voorkomen worden door ontsmetting en besproeiing. In elk huis zijn er één of meer zieken. De spoedgevallendiensten in ziekenhuizen worden overspoeld, ook hier is het wachten in lange rijen. Deze ziekte, die gepaard gaat met veel pijn in de gewrichten, koorts en huiduitslag, dwingt tot volledige rust. Dit is de oorzaak dat in sommige scholen het nieuwe schooljaar nog niet begonnen is, want ook de leerkrachten liggen vaak gevel in bed...

Wat hebben we hard nodig in Venezuela, en laat ons zeggen, in gans onze wereld?

*Paus Franciscus zegde het in Brazilië: **“We hebben nood aan een cultuur van ontmoeting, een cultuur waar elk iets goed kan inbrengen en waar allen iets goed kunnen ontvangen”***

“Na zoveel jaren van redevoeringen, van bedreigingen, diskwalificatie en confrontaties, die overal verdeeldheid zaaien, verlangt het volk naar de hereniging. Jezus wees zijn apostelen terecht bij het horen van hun ambities naar machtsposities en zei hun: “De leiders van volken en naties domineren en onderdrukken hun volk en behandelen ze als slaven. Zo mag het niet zijn onder jullie, maar wie de grootste is moet dienen.

*Ook de Mensenzoon is niet gekomen om gediend te worden,
maar om te dienen en zijn leven te geven.” (L.Ugalde sj)*

Fraterniteit van Maracay. Venezuela

Herdenkingsvieringen rond Charles de Foucauld

Charles de Foucauld, man
van relaties, man van
ontmoeting,
zocht hoe het evangelie
gestalte te geven met heel
zijn leven.

Wij, leden van de grote spirituele Foucauldfamilie, laten ons
door hem inspireren.

Naar jaarlijkse gewoonte vieren wij zijn leven, ter gelegenheid
van de herdenking van zijn sterven op 1 december 1916.

Van harte welkom op zaterdag 29 november 2014 : vanaf
15u00 voor een moment van aanbidding of ontmoeting bij een
tas koffie. Om 17u00 voorzien wij een bezinningsmoment en
daarna gebruiken wij een eenvoudig avondmaal.

De kleine zusters van Nazaret, Lieve, Mieke en Ria

Dambruggestraat 274

2060 Antwerpen

03 233 88 29

Op 1 december zal het 98 jaar geleden zijn dat Charles de Foucauld, de universele kleine broeder, op brutale wijze omkwam in de Algerijnse woestijn.

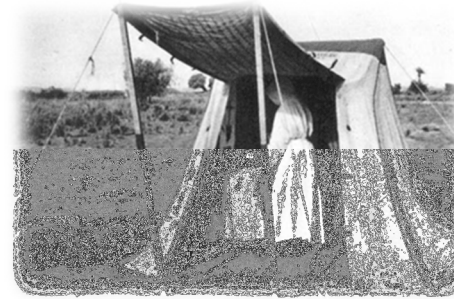
Naar jaarlijkse gewoonte willen wij dit vieren met een gebedsnamiddag en een eucharistieviering, op zaterdag 29 november 2014.

Wij beginnen met een gelegenheid tot Aanbidding in de kapel van de fraterniteit van de kleine zusters van Nazaret, Reinaertstraat 24, **Gent** van 14h tot 17h.

In de kerk van Sint Jan Baptist is er om 17h30 een eucharistieviering, waarin wij een link leggen met actuele gebeurtenissen en getuigenissen tussen christenen met geradicaliseerde groepen in Koerdistan, Syrië, Noord en Midden Afrika... en de confrontaties die ook frère Charles had met gelijkaardige splintergroepen.

Na de eucharistieviering is er gelegenheid om elkaar te ontmoeten in de fraterniteit van de Reinaertstraat, bij een warme tas koffie en een broodmaaltijd. Aan iedereen heel hartelijk welkom !

De kleine zusters van Nazaret te **Gent**,
Meibloemstraat, Mimosastraat, Reinaertstraat en Cederstraat
Tel. 09/ 236 59 16

Zondag

30 november 2014

nodigen wij jullie van harte uit om samen met ons de sterfdag van Charles de Foucauld te herdenken. (1 december 1916)
Wij willen dit doen in onze fraterniteit, de Wautierstraat 17, 1020 **Brussel**.

Vanaf 16u tot 18u is er in onze kapel gelegenheid tot aanbidding.

Om 18u zouden wij deze gebedstijd beëindigen met een avondgebed waarin wij langs zijn geschriften broeder Charles zelf aan het woord laten.

Om deze ontmoetingstijd af te sluiten nodigen wij jullie allen uit voor een broodmaaltijd.

De kleine zusters van Nazaret

Rita, Martine en Cecile

Tel.02.426.25.43 - kzvn.frat.brussel@skynet.be

(de Wautierstraat 17, is gelegen **tussen** de Marie-Christinastraat en de Koninginnelaan, naast de Apotheek)

De spirituele families van Charles de Foucauld

*nodigen u van harte uit op **1 december 2014***

Kerk Heilige Engelen, Gasstraat 61, 1020 Brussel (Laken)

16u30: ontvangst

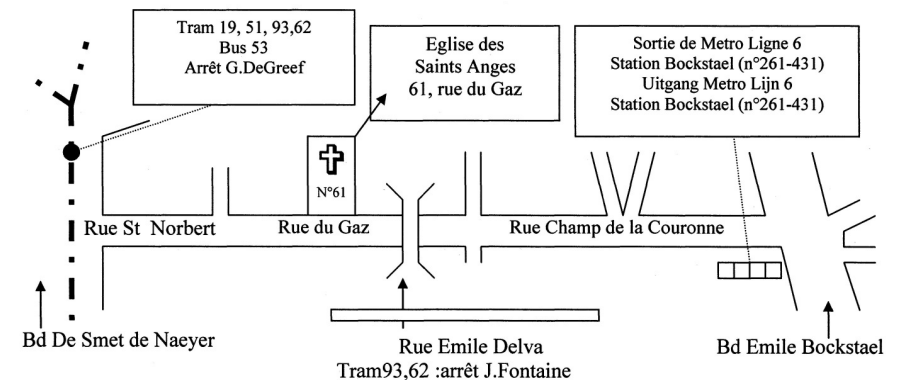
17u: Aanbidding

17u30: Uiteenzetting

18u15: Eucharistie

19u: gezamenlijke maaltijd (we delen onze meegebrachte picknick). Soep en koffie ter plekke te verkrijgen.

Uitwisseling rond mogelijke ideeën voor de honderdjarige herdenking van de dood van Charles de Foucauld (1 december 2015 – 1 december 2016).

Metro : ligne 6, direction Baudouin : descendre à Bockstael ; quitter la station vers l'avant / gauche. Prendre la rue Champs de la Couronne qui devient rue du Gaz un peu plus loin. Passer sous le pont de la rue E. Delva. L'église est 50m plus loin à droite.

Metro : lijn 6, richting Boudewijn : afstappen in station Bockstael ; het station verlaten vooraan/links. De Kroonveldstraat nemen, die weldra overgaat in de Gasstraat. Onder de brug van E.Delvastraat doorgaan. De kerk bevindt zich op ongeveer 50m langs de rechterkant.

Nog even praktisch

Lezers vroegen ons naar een rekeningnummer om hun solidariteit in daden om te zetten.

Een bijdrage voor de Nazaretberichten zelf kan nog steeds op het nummer:

IBAN BE 91 8907 1409 9176

BIC VDSPBE91

Kleine zusters van Nazaret,

Meibloemstraat 90, 9000 Gent

Elfde jaargang – november 2014

Verantwoordelijke uitgever:

Kleine zuster Magda Smet, Cederstraat 61, 9000 Gent